

Свещеник забвинаги

Ейдриън Ибънс
Данутат Браун

Свещеник завинаги

Ейдриън Ибънс

Данутат Браун

www.maranathamedia.bg

Отпечатана през март, 2016 г.

Допълнена през март, 2020 г.

Съдържание

Няма ли свещенство за живеещите преди кръста?	5
Сенките не могат да съществуват без реалност.....	9
Свещенството на Мелхиседек започва с раждането на Христос.....	14
Присъствието на Бога с израилтяните	16
Христос в „дните на плътта Си“	20
Тъпи в слушане по отношение на Исус в плътта	22
Скъпоценни камъни в погрешни гнезда.....	27
Връзката между благодатта и закона.....	31
Отговаряне на първоначалните въпроси.....	36

Няма ли свещенство за живеещите преди кръста?

Кога е започнало свещенството на Исус? Мнозина смятат, че това е станало след Неговото възкресение, давайки по този начин начало на нашата благодатна епоха след кръста. Те вярват това поради стихове като следните:

„Защото беше уместно, щото Онзи, заради Когото е всичко, и чрез Когото е всичко, като привежда много синове в слава, да усъвършенствува чрез страдания начинателя на тяхното спасение.“ (Евреи 2:10)

„Затова трябваше да се оприличи във всичко на братята Си, за да бъде милостив и верен първосвещеник в отношение към Бога, за да извърши умилоствение за греховете на людетe. Понеже в това дето и сам Той пострада като изкушен, може и на изкушаваните да помага.“ (Евреи 2:17-18)

„но на дело Христос е получил служение толкоз по-превъзходно, колкото и завета, на който Той е ходатай, е по-превъзходен, като узаконен върху по-превъзходни обещания.“ (Евреи 8:6)

„ако и да беше Син, пак се научи на послушание от това, което пострада, и като се усъвършенствува, стана причина за вечно спасение за всички, които Му са послушни,“ (Евреи 5:8-9)

Какво се загатва тук? Исус трябвало да се роди като човек, „направен като братята си“, за да може да бъде квалифициран като наш първосвещеник. Той трябвало да „помага на онези, които са изкушавани“. Той „се научи на подчинение чрез нещата, които пострада“, неща, които Го направили „съвършен“ - получавайки „по-превъзходно служение, като стана „милостив и верен първосвещеник“. Това било разбирането на мъже като Урия Смит. В подзаглавие на име *Въплъщението*, той заявява:

Поемайки на себе си нашата природа, **Той се поста-**

вил в положение, в което можел да ни нарече братя (Евр. 2:11). **Затова Той може да бъде докоснат с чувство за нашите немощи**, защото бил изкушен във всички точки като нас, но без грях; и тъй като е бил изкушен, той е в състояние да помага на изкушаваните (Евр. 4:15; 2:18). **Той слязъл, за да премине с нас през училището на живота и да ни покаже пътя. Той слиза сред учениците Си, за да разреши в тяхно присъствие неразрешими проблеми, с които те са се сблъскали без надежда за разрешаването им.** Той стъпил с краката Си на всяко място, на което може да се изисква да стъпваме. Във всички точки Той бил изкушен като нас и във всички точки бил победител в наше име. Той понесъл мъките ни и със скърбите ни се натоварил. Той се лишил от репутация. Бил презрян и отхвърлен от хората, защото те не искали да се отрекат от плътското сърце, а се наслаждавали на неправдата. Те не виждали в Него никаква форма, нито приветливост, нито красота, защото пътищата на добродетелта, чистотата и мира, които само Той можел да освети, те не искали да следват. Тъмнината не би схванала светлината. (Урия Смит, *Гледайки към Исус*, стр. 28 (1898))

Урия Смит посочва, че Христос е трябвало да се въплъти като човек, за да се постави в положение, в което може да ни нарече братя и следователно да бъде докоснат от чувствата на нашите немощи. За кого, тогава, е писал Соломон, че се държи по-близо от брат 1000 години преди въплъщението? (Пр. 18:24)

Делото във връзка с победата на Божия Син било заради нашите грехове. **Изкушенията, които Той претърпял, и победите, които спечелил, били, за да Му позволят да помага на смъртни мъже и жени, страдащи от слабостта на плътта и обзети от силни изкушения.** Апостолът говори категорично по този въпрос: „Защото бе нужно Този, за Когото е всичко и от Когото е всичко, привеждайки много синове към слава, да усъвършенства начинателя на тяхното спасение чрез страдания“. „Ето защо във всичко Той трябваше да бъде подобен на

братята Си, за да може да бъде милостив и верен първосвещеник в нещата, които се отнасят до Бога, за да направи помирение за греховете на хората. Защото в това, че самият Той пострадал, бидейки изкушен, Той е в състояние да помага на онези, които са изкушавани.“ „Защото ние нямаме Първосвещеник, който да не може да бъде докоснат от чувството за нашите немощи; но във всички точки Той беше изкушен така, както сме и ние, но без грях“. **Божественият Изкупител бил подложен на най-ожесточените изкушения, преминал през най-страшните борби и спечелил най-славните победи, за да може да изкупи човека от разрухата на падението, слабостите на плътта и изкушенията на дявола.** (Джеймс Уайт, *Библейска хигиена*, стр. 203, Параграф 2)

Благословен да е Бог, „ние нямаме Първосвещеник, който не може да бъде докоснат от чувствата на нашите немощи, но във всички точки Той е бил изкушен както нас, но без грях“. И да бъде благословено Неговото свято име за насърчението, което трябва да черпим от Него: „Затова нека смело пристъпваме към престола на благодатта, за да получим милост и да намерим благодат, която помага във време на нужда“. **Христос страда не само, за да може да удовлетвори божествената справедливост, но и за да бъде квалифициран да съчувства на Своя народ в неговите страдания.** (*Ривю енд Херълд*, 29-ти януари 1861 г.)

Идеята, че Христос е квалифициран за свещеник едва след Своето възплъщение, изглежда има смисъл според стиховете от *Евреи*. Но някои въпроси идват на ум. Нима Исус не бил свършен, преди да стане човек? Не е ли бил в състояние да помага на изкушаваните преди да умре на кръста? Как тогава хората успявали през първите 4000 години след сътворението? Нима Христос не е разбирал истински хората преди да се роди във Витлеем? Как тогава Той е можел вярно да води израилтяните? Дали тази нация е била обречена на унищожение, защото никога не е имала „милостив и верен първосвещеник?“ Не е ли това несправедливост към тези, които са живели преди кръста? Как може да се

очаква да бъдат праведни без първосвещеник, който да им придава правда? Как може да се очаква да имат победа срещу греха, без свещеник, който да им помага? Това превръща историята на еврейската нация в неизбежна трагедия, чиито неуспехи не били поради техните собствени решения, а защото Божият Син не бил достатъчно съвършен, за да ги спаси.

Това е силно тревожна мисъл. Има ли наистина такава драстична разлика преди и след кръста? Дали първите 4000 години са били само едно непреодолимо изпитание, предрешено да се провали, за разлика от последните 2000 години, които са пълни със слава, благодат и победа над греха? Христос бил ли е пълноценен свещеник през първите 4000 години, или само несъвършен и такъв, който все още не бил напълно „милостив и верен“? Ако преди Голгота не е имало свещеник, какво се е случвало през първите 4000 години? Как Енох, Мойсей и Илия тогава са проправили пътя си към Небето, ако не са били съвършени чрез един съвършен посредник?

Дали позицията на Исус като наш първосвещеник е същата като ролята Му като наш посредник? Ако Той не е бил наш свещеник преди кръста, тогава не е ли посредник? „Не е възможно кръвта на овни и козли да отнема греховете“ (Евр. 10:4). Това означава ли, че в старозаветните времена не е имало реална прошка? Тогава Давид само театрална роля ли е играл заради нас, живеещите след кръста, когато казал това:

„Признах греха си пред Тебе, и беззаконието си не скрих; Рекох: Ще изповядам Господу престъпленията си; и Ти прости вината на греха ми. (Села).“ (Псалми 32:5)

Елън Уайт казва това:

Адам и Ева получили благодатно време, през което да се върнат към своята вярност; и в този план на доброжелателство били обхванати всичките им потомци. След падението Христос станал учител на Адам. Той действал вместо Бога към човечеството, спасявайки расата от незабавна смърт. Той се заел с делото на посредничество между Бога и човека. Когато се изпълнило времето Той

трябвало да бъде разкрит в човешка форма. Той трябвало да заеме Своята позиция начело на човечеството, като поеме природата, но не и греховността на човека. На небето се чул гласът: Изкупителят ще дойде в Сион и за онези от Яков, които се обръщат от престъплението, казва Господ. (Знамения на времето, 29-ти май 1901 г., Параграф 11)

„Христос станал учител на Адам.“ Но ако Христос никога не е бил изкушаван, бил ли е напълно готов да наставлява Адам? Нека да разгледаме внимателно този въпрос.

Сенките не могат да съществуват без реалност

Когато Исаия имал възможността да види Господ, седнал на висок и издигнат престол, веднага почувствал своята греховност и извикал: „Горко ми, защото загинах! — понеже съм човек с нечисти устни и живея между народ с нечисти устни.“ (Исаия 6:5) Един ангел веднага взел въглен от олтара и го поставил на устата му и нечестията му било отнето. Исаия 6:6 Тук бил използван символ. Един действителен въглен, докосващ устните на Исаия само би ги изгорил и би му причинил болка. Въгленът от олтара бил от принесеното в жертва агне, символ на смъртта на Христос, която отнема греха на света. Как би могъл грехът на Исаия да бъде отнет, така че да може да живее в присъствието на Бога?

Чрез препратката към олтара се прави една връзка между присъствието на Бог и светилището. Присъствието на Бога е свързано със светилището.

И да Ми направят светилище, за да обитавам между тях. (Изход 25:8)

Твоят път, о, Боже, е в светилището: кой е толкова велик Бог, както нашия Бог? (Псалм 77:13¹)

1 Български превод на KJV

Земното светилище предоставя символичен образ на начина, по който Бог ще обитава между Израилевите деца. Жертването на агнетата и посредничеството на свещениците демонстрират платената цена, която позволява на Божието присъствие да обитава между Израил. Но това, което предизвиква обитаването на действителното присъствие на Бог между Израил, не са овните и козлите. Никакъв въглен от изгарящото животно на олтара не можел да очисти греха на Исая. И все пак, грехът на Исая бил очистен и присъствието на Бога наистина обитавало с Израил чрез системата на светилището. Как би могло действителното присъствие на Бога да е там чрез едно символично светилище и принасянето на неми животни?

Които служат на образа и сянката на небесните неща, както на Мойсей му беше наредено от Бога, когато щеше да направи скинията: „Внимавай, каза Бог, да направиш всичко по образаца, който ти беше показан на планината.“ (Евреи 8:5)

Тук трябва да зададем един много важен въпрос. Възможно ли е да съществува сянка, когато реалността все още не съществува? Може ли сянката на едно дърво да пада на земята, докато самото дърво все още не съществува? Жертвената система, дадена на Мойсей, беше сянка на небесните неща и ако сянката се е спуснала над земята, тогава реалността трябва да е съществувала за тази падаща сянка.

Та не бяха ли жертвите принасяни като образ на Христос? Да. Но това беше образ на Христос, присъстващ чрез вяра. Не беше ли Христос точно там? Не беше ли Христос Агнето, заклано от основаването на света? Не беше ли Христос Божий дар там преди да имаше свят? Тогава, когато той призоваваше хора от Адам и всички след това – дотогава, докато жертвите се принасяха по този начин—когато той ги учеше да принасят онези жертви, какво беше това, ако не да ги учи, че **това беше белег на тяхното оценяване на Великата жертва? Жертва, която Бог вече е извършил за тях** и на чиято полза те се наслаждаваха, имайки този дар в сърцето си, който дар

беше Исус Христос.

Е, няма нужда да отиваме по-нататък. Това е достатъчно, за да се илюстрира. Не е ли ясно тогава, че всичко, което Бог им е дал в онзи ден, бе възнамерявано да ги учи относно личния, жив Спасител, присъстващ лично при тях, ако само Го приемеха? И всичко, което трябваше да направят, за да Го приемат, беше да повярват в Него. Евангелието беше проповядвано на тях. (Евреи 4:2). (А. Т. Джоунс, Бюлетин на Генералната Конференция 1895 г., Проповед 25, с. 478, параграф 3, 4.)

Единственият възможен начин, присъствието на Бога да обитава с Израил, е като приемат директно с вяра жертвата на Христос в дните на Мойсей. Виждаме, че благодатта на Бога и присъствието на Бога се припокриват в историята за греха на Израил със златното теле.

И сега, ако съм намерил благоволение пред Теб, **покажи ми, моля Ти се, пътищата Си, за да Те позная и да намеря благоволение пред Теб;** и виж, че тази нация е Твой народ. И ГОСПОД каза: Моето присъствие ще върви с теб, и Аз ще ти дам почивка. А Мойсей Му каза: **Ако Твоето присъствие не дойде с мен, не ни извеждай отгук,** защото, как ще се познае сега, че съм намерил благоволение пред Теб, аз и Твоят народ? **Нали чрез Твоето идване с нас,** така че да бъдем отделени аз и Твоят народ от всеки народ, който е по лицето на земята! И ГОСПОД каза на Мойсей: И това, което си казал, ще направя, защото си намерил благоволение пред Мен и **те познавам по име.** (Изход 33:13-17)

Обещанието, че присъствието на Бога ще бъде с Израил и че ще бъде облачен стълб през деня и огнен стълб през нощта, беше доказателство, че Божията благодат бе давана. Отново трябва да се подчертае, че реалното присъствие на Бога бе в резултат на реалната благодат, която можеше да дойде само от една реална жертва, която да има силата да докара това реално присъствие. Така че, където и да срещаме препратка за присъствието на Бога

при дадена личност или народ, ние виждаме доказателство за благодатта на Бога чрез жертвата и посредничеството на Христос. Така че, ако присъствието е реално и жертвата е реална, тогава и посредничеството трябва също да бъде реално, за да може да бъде дадена една такава благодат. Забележете отново мисълта представена от А. Т. Джоунс в проповед 25 през 1895 г., която е част от разширената вест от 1888 г.

Имаше също и свещенство в земния храм на планината Сион в Ерусалим. Имаше свещенство на светилището в Сило в пустинята. Вярно е, че то представляше свещенството на Христос, **но то представляше ли някакво свещенство на Христос преди 1-вата година сл. Хр.?** Да кажем ли, че то представляше свещенството на Христос, което предстоеше далеч напред? Не. **Това свещенство в Ерусалим, в светилището в пустинята, представляше едно свещенство, което вече съществуваше по чина на Мелхиседек?** Ти ще бъдеш свещеник завинаги по чина Мелхиседеков? Не, не. „Ти Си свещеник завинаги по чина Мелхиседеков.“ **Не беше ли Мелхиседек свещеник в дните на Авраам? И не е ли свещенството на Христос завинаги по чина Мелхиседеков? Не виждате ли тогава, че цялата тази система от служби, дадена на Израил, трябваше да ги учи за присъствието на Христос тогава и там за настоящото спасение на душите им, а не за спасение на душите им след хиляда и осемстотин години или след две хиляди години или след четири хиляди години? Със сигурност, със сигурност това е така.** (А. Т. Джоунс, *Бюлетин на Генералната Конференция*, 1895 г., Проповед 25, с. 477, параграф 6, 7)

А. Т. Джоунс говори за свещенството на Христос по чина Мелхиседеков, което е съществувало в дните на светилището в пустинята в контекста на думите „свещеник завинаги.“ Духът на пророчеството е още по-ясно, когато казва:

Свещенството на Христос започна веднага след като човекът съгреши. Той беше направен свещеник по чина Мелхиседеков. Редът беше пропаднал и [те бяха]

под владичеството на смъртта, но те бяха направени за-творници на надеждата; не бяха оставени на погубление-то. Сатана си мислеше, че Господ се е отказал да държи за човека, но Звездата на Надеждата осветли тъмнината и мрачното бъдеще в Евангелието, проповядвано в Едем. Потомството на жената щеше да смаже главата на змията и змията щеше да нарани петата му. Другите светове, които Бог беше създал, наблюдаваха с напрегнат интерес тъжното отстъпничество. „Но ние говорим за мъдростта на Бога в една тайна, скритата мъдрост, която Бог е заповядал преди света към слава за нас: която никоой от князете на този свят не позна: защото, ако я бяха познали, не биха разпънали Господа на славата.” 1Кор. 2:7, 8. Виж. Римл. 16:25-27. {Ръкопис 436-1891 (4-ти юли, 1891 г.) параграф 5}.

Виждаме светлината на Вечния завет, идваща през писанията на Елън Уайт през 1891 г. Това било едно надградено разбиране на това, което тя писала в 1872 г.

Свещеникът по специален начин бе замислен да представя Христос, Който **трябваше да стане Първосвещеник завинаги по чина Мелхиседеков.** (Ривю енд Херълд, 17-ти декември, 1872 г.).

Как да осмислим твърдението, че Христос трябвало да стане свещеник завинаги? Този стих е от Псалмите и е написан 1000 години преди Христос да дойде на земята. В него се казва, че „ти си свещеник завинаги“ по това време. Как тогава Христос *става* свещеник завинаги? В умовете на хората, които търсели спасение. Това е единственият възможен начин да се осмисли това твърдение без противоречие.

Сянката, която била дадена на Мойсей, действително била предшествана от съществуваща реалност. Забелязваме също, че Духът на пророчеството не развива учението за свещенството на Христос от падението на човека, докато първо Бог не е разкрил това на библейските ученици. Духът на пророчеството потвърждава това, което за първи път е било разкрито чрез изучаване на Писанието.

Свещенството на Мелхиседек започва с раждането на Христос

Нека изучаваме по-внимателно свещенството на Мелхиседек в Писанието. Забележете внимателно един паралел, който прави Павел между Христос и Аарон.

И никой не взема сам тази почит, а този, който бъде призван от Бога, както беше Аарон. Така и Христос не взе сам славата да стане първосвещеник, а Му я даде Онзи, Който Му е казал: „Ти си Мой Син, Аз днес Те родих“; както и на друго място казва: „Ти си свещеник до века според Мелхиседековия чин.“ (Евреи 5:4-6)

Павел използва типичния еврейски паралелизъм. Ако поставим това в таблица, можем по-лесно да забележим паралелите.

Евреи 5:4	Евреи 5:5	Процес
А. И никой човек не взема тази почит на себе си,	така и Христос не присвои за Себе Си славата да стане първосвещеник,	Позицията Първосвещеник не е самоназначена (Твърдение А)
Б. освен	а	а (контраст)
В. този, който е призван от Бога,	Му я даде Онзи, Който Му е казал:	Призован от Бога (Твърдение Б)
Г. както беше Аарон,	„Ти си Мой Син, Аз днес Те родих;	Времева референция (Пример)

Отговорът на въпроса кога Бог е казал на Своя Син: „Ти си свещеник до века според Мелхиседековия чин“ е даден в предишния стих:

Ти си мой Син, аз днес те родих. (Евреи 5:6)

По този начин виждаме в Писанието реалността на това, което и Елън Уайт и А. Т. Джоунс твърдят, че свещенството на Христос е действало от грехопадението на човека.

Свещенството на Христос започна веднага след като

човекът съгреша. Той беше направен свещеник по чина Мелхиседеков {Ръкопис 436-1891 (4-ти юли, 1891 г.) параграф 5}.

Това свещенство в Ерусалим, в светилището в пустинята, представяше едно свещенство, което вече съществуваше по чина на Мелхиседек? Ти ще бъдеш свещеник завинаги по чина Мелхиседеков? Не, не. „Ти Си свещеник завинаги по чина Мелхиседеков.“ Не беше ли Мелхиседек свещеник в дните на Авраам? И не е ли свещенството на Христос завинаги по чина Мелхиседеков?... Със сигурност, със сигурност това е така. (А. Т. Джоунс, *Бюлетин на Генералната Конференция*, 1895 г., Проповед 25, с. 477, параграф 6, 7)

Елън Уайт и А. Т. Джоунс не са съгласни с общоприетото мнение, че Христос става първосвещеник на човечеството едва след като е умрял на кръста. Противоречат ли те на Библията?

Не забравяйте, че Евангелието било проповядвано и на живещите преди кръста, както и нас (Евр. 4:2). А то не се ли състои в това, че имаме Спасител? Дали Авраам, който е „баща на всички нас“ (Римл. 4:16), е бил без Христос? Дали героите на вярата от *Евреи* 11-та глава получили придадена праведност без първосвещеник? Ако Авраам не е познавал Христос и бил праведен чрез вяра, посредством един посредник, който все още не е бил започнал своето свещеничество, как „ние също вървим по стъпките на вярата на нашия баща Авраам?“ (Римл. 4:12)

„Затова помнете, че вие, някога езичници по плът, наричани необрязани от тия, които се наричат обрязани с обрязване на плътта, което се извършва с ръце, в онова време бяхте отделени от Христа, странни на Израилевото гражданство и чужденци към заветите на обещанието, без да имате надежда и без Бога на света.“ (Ефесяни 2:11-12)

Ако от Авел до Авраам и до Моисей е имало надежда, имало е Бог, имало е заветни обещания и те са били част от Израил, тогава те също е трябвало да имат и Христос. Защото, без Христос,

те биха били без Бога, без надежда и биха били странни и непознати за Израил и заветите на обещанието. Христос трябва да е ходатайствал от самото начало, тъй като първото обещание било дадено в Битие 3:15 - „Ще поставя вражда между твоето потомство и нейното потомство...“

Виждаме ясен пример за свещеничеството на Христос, действашо преди кръста в Захария 3-та глава:

„И Господ рече на Сатана: Господ да те смъмри, Сатано; да! да те смъмри Господ, Който избра Ерусалим. Не е ли този една главня изтръгната из огън?“ (Захария 3:2)

Но нека да видим каква позиция заема Христос спрямо Исус и обвинителя: „И Господ каза на Сатана: Господ те смъмри, Сатано; Господ, който е избрал Ерусалим, да те смъмри: не е ли той една главня изтръгната от огъня?“ (Ривю енд Херълд, 22-ри септември 1896, Параграф 3)

Сатана би покрил Божия народ с чернота и би ги съсипал; но Исус се намесва. Въпреки че са съгрешили, Исус поема вината за греховете им върху собствената Си душа. Той изтръгнал расата като главня из огъня. **С дългата Си човешка ръка обгърна човечеството, докато с божествената Си ръка хвана трона на безкрайния Бог.** И по този начин на човека е дадена сила, за да може да победи Сатана и да възтържествува в Бога. Помощта е предоставена в обсега на загиващите души; противникът е смъмрян. (Ривю енд Херълд, 22-ри септември 1896, Параграф 4)

Защо Духът на пророчеството говори за Христос с дълга човешка ръка и прилага това към историята за Исус първосвещеникът, която се е случила повече от 500 години преди Христос да се възплъти?

Присъствието на Бога с израилтяните

Сега сме подготвени да видим как Бог можеше да отговори на молитвата на Мойсей, а именно, присъствието на Бога да не ги

напуска и Той да отиде с тях и да им даде почивка.

...Бяха свидетели на страшното величие, с което бе провъзгласен Божия закон и бяха треперили от страх пред планината; но само няколко седмици изминаха и нарушиха завета си с Бога, и се поклониха на направен об-раз. Те не можеха да се надяват на Божията благодат чрез един завет, който бяха нарушили. И сега, виждайки своята греховност и нужда от прощение, бяха доведени до там, че да почувстват нуждата си от Спасителя, **разкрит в Авраамовия завет и представен сянкovo в жертвоприношенията**. Сега чрез вяра и любов те бяха привързани към Бога като към техен Избавител от робството на греха. **Сега бяха подготвени да оценят благословенията на Новия завет** {Патриарси и пророци – гл. 32 – Законът и заветите – параграф 31}.

Благословенията на Новия завет бяха дадени на Израил чрез покаяние и чувство за нуждата от Спасител. Отново: Древният Израил е можел по своето време да „оцени благословенията на Новия завет“. Новият завет бил наличен за онези, които „чувстваха нуждата си от Спасителя“. Не е било необходимо те да чакат 1500 години. Новият завет не бил по-малко достъпен за тях, отколкото е за нас.

Внимателно забележете в горния цитат, че жертвите и приношенията бяха сенки на Новия завет, а не на Стария завет, защото в Стария завет нямаше прощение.

Колко повече кръвта на Христос, Който чрез вечния Дух принесе Себе Си без недостатък на Бога, ще очисти вашата съвест от мъртви дела, за да служите на живия Бог! И затова Той е Посредник на един нов завет, така че чрез смъртта, станала за изкупване на престъпленията, извършени при първия завет, призиваните да получат обещаното вечно наследство. (Евреи 9:14-15)

БЕЛЕЖКА. - Фактът, че Христос, като посредник на втория завет, умря за опрощаване на престъпленията, които бяха под първия завет, показва, че няма прощение

по силата на този първи завет. (Библейски четения, Изучаване на заветите от Е. Дж. Уагонър 1899 г.)

Когато започнем да осъзнаваме, че благодатта на Исус Христос е била достъпна от основаването на света и че обещанията на Новия завет са били напълно на разположение чрез свещенството на Христос от това време, тогава сме готови да разберем пълното въздействие на Първата ангелска вест.

И видях друг ангел да лети сред небето, който **имаше Вечното евангелие**, за да го благовести на земните жители и на всяка нация и племе, и език, и народ. (Откровение 14:6)

За да може едно евангелие да бъде вечно, трябва да има вечно свещенство, което да осигури прощение, благодат и победа в живота, чрез пребъждане в присъствието на Христос. Проповедниците на Първата ангелска вест достигнали до познание, че Евангелието е действително вечно. Мойсей проповядвал Евангелието на Израил, а не само обещанието за Евангелието след 1500 години в бъдещето.

Защото и до нас, както и до тях, се донесе една Блага вест. (Евреи 4:2)

Евангелието е добра вест за свободно достъпно прощение и благодат. Не би било добра вест за Израил да им се проповядва, че прощението и благодатта ще дойдат 1500 години след смъртта им. Такова едно проповядване не би било обещанието на Еван-

гелието и такова проповядване би било само подигравателни думи към Израил, осъждащо ги на смърт без никаква надежда да вкусят благодатта на Христос в живота си. Отново повтаряме, че сенките съществуват само поради това, че реалността съществува преди тях.

Само когато виждаме истината, че посредничеството на Христос е съществувало от основаването на света, можем да кажем, че имаме Вечното евангелие и да схванем силата, която се съдържа в Първата ангелска вест. Тогава може да започнем да оценяваме вдъхновени твърдения като тези:

Светът беше поверен на Христос и чрез Него е дошло всяко благословение от Бога към падналата раса. **Той беше Изкупителят, както преди, така и след въплъщението Си. Веднага, щом се появи грехът, имаше Спасител.** Копнежът на вековете – гл. 21 – Витезда и Синедриона - параграф 32.

Веднага след като Адам съгреши, Синът на Бога представи Себе Си като Гарант за човешката раса, с точно толкова сила да предотврати осъждението, произнесено над виновника, колкото, когато Той умря на кръста на Голгота. Вярата, чрез която живея, с. 75, параграф 4.

Евангелието беше проповядвано от Христос първо на Адам. Адам и Ева почувстваха истинска скръб и покаяние за тяхната вина. Те повярваха на скъпоценното обещание на Бога и бяха избавени от пълно унищожение. Ривю енд Херълд, 29-ти април, 1875 г.

Птицата беше заколвана над течаща вода; този течащ поток беше символ на постоянно течащата и постоянно и ефективно очистващата кръв на Христос, **Агнето, заклано от основаването на света, изворът, който беше отворен за Юда и Ерусалим**, където те можеха да се измият и да бъдат чисти от всяко петно на грях. Трябва да имаме пълен достъп до изкупителната кръв на Христос. Това трябва да считаме като най-скъпоценна привилегия, най-великото благословение, давано някога на грешен

човек. Библейски коментар – том 1, с. 1111 (в оригинал).

Духът, който притежаваха Енох, Йосиф и Данаил, можем да имаме и ние. Можем да черпим от същия източник на сила и да осъществим същата сила на себеконтрол; и същата благодат може да сияе в нашия живот. Нашият висок призив – с. 278, параграф 6.

Христос в „дните на плътта Си“

Но все още сме възпрепятствани от някои стихове. Често това е заради традициите, които сме наследили. Например, подзаглавието, дадено на този раздел в моята Библия на Евреи 5-та глава, е „Подготовка на Христос да служи като първосвещеник“:

„Тоя Христос в дните и плътта Си, като принесе със силен вик и със сълзи молитви и молби на Този, Който можеше да го избави от смърт, и като биде послушан поради благоговението Си, ако и да беше Син, пак се научи на послушание от това, което пострада, и като се усъвършенствува, стана причина за вечно спасение за всички, които Му са послушни, наречен от Бога първосвещеник според Мелхиседековия чин.“ (Евреи 5:7-10)

„Дните на плътта му“ се отнася до 33-те години на Христос на тази земя, нали? И след това „Той стана автор на вечно спасение.“ Но как да знаем това със сигурност? Дали Исус започнал връзката Си с човечеството едва когато се е родил като човек? Последният стих предполага нещо различно, защото да бъдеш свещеник по чина на Мелхиседек означава да бъдеш такъв завинаги и това включва старозаветни времена, защото:

„Господ се закле, (и не ще се разкае), като каза: Ти си свещеник до века според чина Мелхиседеков.“ (Псалми 110:4)

Още по времето на Давид Бог Отец се бил заклел, че Христос е свещеник завинаги. В момента, в който Адам съгрешил и Исус предложил да заеме Неговото място и да му даде живот като

„агне, заклано от основаването на света“ (Откр. 13:8), Христос влязъл в „дните на плътта Си“.

С дългата Си човешка ръка обгърна човечеството, докато с божествената Си ръка хвана трона на безкрайния Бог. (*Ривю енд Херълд*, 22-ри септември, 1896 г., Параграф 4 (По времето на Захария))

Христос взе човечеството, за да достигне човечеството. Божествено-човешки Спасител беше необходим, за да донесе спасение на света. А на мъжете и жените е било поверено свещеното доверие да оповестяват „неизследимото богатство на Христос“. (Ефесяни 3:8). (*Деяния на апостолите*, Гл. 14, Параграф 12)

(Исая 63:9) „Във всичките им скърби Той скърбеше, и ангелът на присъствието Му ги избави; Поради любовта Си и поради милосърдието Си Той сам ги изкупи, дигна ги и носи ги през всичките древни дни.“ (Той носел човечеството от влизането на греха)

В момента в който човекът приел изкушенията на Сатана и направил точно онова, което Бог бил казал, че не трябва да прави, Христос, Божият Син, застанал между живите и мъртвите, като казал: „Нека наказанието падне върху Мен. Ще стоя на мястото на човека. Той ще има друг шанс.“ (*Вярата чрез която живея*, стр. 75, Параграф 3, 10-ти март)

В своето човешко естество Христос бил изпитан с толкова по-голямо изкушение, с толкова по-постоянна енергия, отколкото човекът е изпитван от злия, колкото Неговата природа била по-голяма от човешката. **Това е дълбока тайнствена истина - че Христос е обвързан с човечеството с най-чувствителните симпатии. Злите дела, злите мисли, злите думи на всеки син и дъщеря на Адам притискат Неговата божествена душа.** (*Нашият Баща се грижи*, стр. 119, 120, 5-ти май)

Тъпи в слушане по отношение на Исус в плътта

Цялото човечество не е разбрало това, защото тези неща се разбират духовно. След изявленията на Павел за „дните на плътта Му“ той прави следното интересно изказване в стих 11:

„Върху това [Христос като Първосвещеник] имаме да кажем много неща и мъчни за поясняване, защото сте станали тъпи в слушане.“ (Евреи 5:11)

Притъпяването на нашите сетива по тази тема е изразено от Елън Уайт по следния начин:

Онези, които мислят за резултата от забързването или възпрепятстването на Евангелието, мислят за това по отношение на себе си и на света. Малцина мислят за връзката му с Бога. Малцина обмислят страданието, което грехът е причинил на нашия Създател. **Цялото небе пострада в Христовата агония; но това страдание не започна и не приключи с Неговото проявление в човечеството. Кръстът е откровение за нашите притъпени сетива за болката, която от самото си зараждане грехът е донесъл в сърцето на Бога.** Всяко отклонение от правото, всяко дело на жестокост, всеки неуспех на човечеството да достигне Неговия идеал, Му носи мъка. (*Възпитание*, Гл. 31, Параграф 3)

Е. Дж. Уагонър също не бил наясно по този въпрос. През 1891 г. той обяснява Евр 5:7-10 по отношение на видимото въплъщение на Христос преди 2000 години.

„Който в дните на плътта Си, когато изказваше молитви и молби със силен плач и сълзи на Този, който можеше да Го спаси от смъртта, и бе послушан поради това, че се страхуваше; въпреки че беше Син, Той все пак се научи на послушание от нещата, които претърпя. „ Исус прекарал цели нощи в молитва към Отца. Защо е трябвало да бъде това, ако Той не е бил потискан от врага, чрез на-

следствената слабост на плътта? Той „се научи на послушание от нещата, които претърпя“. Не че Той някога е бил непокорен, защото Той „не е знаел грях“; но чрез нещата, които пострадал в плътта, Той научил срещу какво трябва да се изправят мъжете в усилията си да бъдат послушни. И така, „тъй като Самият Той е претърпял изкушение, Той е в състояние да помага и на изкушаваните“. „Защото ние нямаме Първосвещеник, който да не може да бъде докоснат от чувството за нашите немощи; но във всичко беше изкушен така, както сме и ние, но без грях. Затова нека смело да пристъпваме към престола на благодатта, за да получим милост и да намерим благодат, която помага във време на нужда.“ (Евр. 4:15, 16.) (Е. Дж. Уагонър, *Настоящата истина, Великобритания*, 2-ри юли 1891 г.)

В Божествения модел (Вижте книжката *Божественият модел на живота* във fatheroflove-bulgaria.com) видимото води до невидимото (Кол. 1:15); и размишлявайки върху това видимо дело на Христос в крайна сметка Уагонър стигнал до разбирането, че Христос е поел човечеството / плътта върху Себе си в момента, в който Адам е паднал в грях. Това бил единственият начин, по който Той можел да бъде наш Спасител:

Доста често се приема, че Словото е станало плът в личността на Исус от Назарет преди осемнадесет столетия, за да може Той да научи за състоянието и нуждите на човека и по този начин да може да им съчувства и да им помага. Че това е погрешна идея може да се види от кратък размисъл, както и от семплите твърдения на Писанието. Псалмистът казва: „Той познава нашия състав; помни, че сме пръст“ (Пс. 103:14). Отново: „Господи, Ти ме изследваш и ме познаваш. Познаваш моето сядане и моето ставане. Разбираш мисълта ми отдалеч. Схващаш пътя ми и лягането ми, и познаваш всичките ми пътища. Защото докато дума е още на езика ми, ето, Господи, ти я знаеш цялата.“ (Пс. 139:1-4). Именно Той е Този, от Когото хората зависят за познаване на себе си. „Сърцето

е измамливо повече от всичко и е отчаяно нечестиво; кой може да го познае? Аз, Господ, изследвам сърцето, изпитвам юздите.“ (Ер. 17:9). „Господи, знам, че пътят на човека не е в него самия; не е дадено на човекът, който ходи да ръководи стъпките си.“ (Ер. 10:23).

Всичко това било толкова истинно осемнадесет столетия преди Христос, колкото и осемнадесет столетия след това. Бог също познавал хората и им съчувствал толкова, преди четири хиляди години, както и днес. Когато израилтяните били в пустинята, „във всичките им страдания Той беше наскърбен“ (Ис. 63:9). Пророкът можел да каже една истина, седемстотин години преди Христа, „Със сигурност Той понесе скърбите ни и с мъките ни се натовари“ (Ис. 53:4). Бог беше в Христос, не за да може да опознае хората, но за да може човекът да познае, че Той наистина го познава. В Исус научаваме колко добър и състрадателен е бил Бог винаги и имаме пример за това, което Той ще направи при всеки човек, който напълно му се предаде. (Е. Дж. Уагонър, *Настоящата истина, Великобритания, 19-ти декември 1895 г.*)

Е. Дж. Уагонър обобщава въпроса славно. Исус е роден като човек „не за да познава хората, но за да може човекът да познае, че Той го познава“. Христос е наш Създател, Той ни познава по-добре, отколкото някога бихме могли да познаем себе си. Ние сме грешни хора, чиито сърца са „измамни повече от всичко“ (Ер. 17:9) и не осъзнаваме как Исус ни е носил през цялото време - Той ни е носил „през всички дни на древността“ (Исая 63:9). Колко арогантно е да мислим, че Исус не би могъл да ни познае, освен ако не се бил родил като човек. Но за грешния човек е трудно да повярва, освен ако Христос не „докаже“, че Той наистина може да изживее един безгрешен живот и да победи; въпреки че Той вече бил победил в Енох и Илия. „В Исус ние научаваме колко добър и състрадателен е бил Бог винаги и имаме пример за това, което Той ще направи при всеки човек, който напълно Му се предаде.“ Ето защо благодатта е по-свободно достъпна след кръста - защото ние сме по-склонни да вярваме, че я има, въпреки че тя винаги е била там.

Все още в плътта - „Всеки дух, който изповядва, че Исус Христос е дошъл (бел. прев. На английски това е в сегашно време) в плът, е от Бога; и всеки дух, който не изповядва, че Исус Христос е дошъл в плът, не е от Бога.“ (1 Йоан 4:2, 3). **За да изповядаме Христос, не е достатъчно да повярваме, че Той някога е живял и страдал, умрял и възкръснал. Трябва да признаем не само, че Той е дошъл в плът, но и че Той „идва в плът“. Той е настоящ Спасител. Както във всички страдания на израилтяните в древността Той бил пострадал, така и сега „ние нямаме първосвещеник, който да не може да бъде докоснат от чувството за нашите немощи“** (Евр. 3:15).

Той все още чувства всичко, което ни докосва, защото Той все още е в плътта. Дори в небесните места. Той все още е „Човекът Христос Исус“ (1 Тим. 2:5). Той е нашият предшественик, тоест един от братята, който е ходил преди това, за да подготви място за останалите. Когато дойде отново, Той ще дойде в плът, защото плътта Му не е видяла изтление и същата плът, която отишла в гроба, се е възнесла и на небето. „Този, който слезе, е същият и който се е възнесъл високо над всички небеса, за да може да изпълни всичко.“ (Еф. 4:10). (Е. Дж. Уагонър, *Настоящата истина, Великобритания*, 19-ти декември 1895 г.)

Да отречем, че Духът на Исус влиза в нашата плът днес, това е духът на Антихриста. Христос се проявява днес в плътта чрез съчетаването на Неговата божественост с нашето човешко естество. Ние ставаме участници в божествената природа, която е божествената природа на Христос (2 Петр. 1:4).

Тази божествена и човешка комбинация била точно същата преди кръста, както е и след него, и това е посочено в следния стих:

„като получавате следствието на вярата си, спасението на душите си. За това спасение претърсиха и изследваха пророците, които пророкуваха за благодатта, която бе назначена за вас; като издирваха, кое или какво време посочваше **Христовият Дух, който беше в тях**, когато пред-

известяваше Христовите страдания, и след тях славите.“
(1 Петрово 1:9-11)

Още веднъж, в следния пасаж, ние виждаме Христос в плътта на Езекиил:

„И ми рече: Сине човешки, изправи се на нозете си, и ще ти говоря. **И като ми говори, Духът влезе в мене** и ме постави на нозете ми; и чух онзи, който ми говореше.“
(Езекиил 2:1-2)

И молитвата на Давид била да се обедини неговото човешко естество с божественото естество на Христос, за да може Христос да се прояви в човешка плът.

„Сърце чисто сътвори в мене, Боже, и дух постоянен обновявай вътре в мене,“ (Псалми 51:10)

Относно живота на Авигея, ние четем:

В характера на Авигея, съпругата на Навал, имаме илюстрация на женствеността по Христовия ред ... (*Издание на ръкописи*, том 21, стр. 213)

Тези думи можели да излязат само от устните на онази, която била привлечена от небесната мъдрост. Благочестието на Авигея, подобно на аромата на цвете, ухаело напълно несъзнателно чрез лицето, думите и действията. **Духът на Божия Син пребивавал в нейната душа.** Речта ѝ, подправена с благодат и изпълнена с доброта и мир, оказвала небесно влияние. (*Патриарси и пророци*, Гл. 65, Параграф 20)

Когато Авигея се обърнала към Давид с оглед на плана му да постигне отмъщение заради неблагодарността на Навал, Христос се проявил в плътта на Авигея в този момент, когато тя се подчинила на Духа на Исус и оставила Неговия характер да блести от сърцето ѝ. Христос бил в нея, надеждата на славата.

Скъпоценни камъни в погрешни гнезда

И така, каква е била основната причина, поради която скъпоценното Вечно евангелие да бъде скрито от човешката раса в тези последни дни? Обърнете внимание отново на думите на А. Т. Джоунс в Проповед 25. Той цитира от предшественика на *Копнежът на вековете*, наречен тогава *Животът на Христос*.

Христос не дойде да отстрани това, което бяха говорили патриарсите и пророците; защото Той Самият беше говорил чрез тези представители. Той Самият беше първопричината за цялата истина. Всеки скъпоценен камък на истината идваше от Христос. **Но онези безценни камъни бяха поставени във фалшива среда. Тяхната скъпоценна светлина бе направена да служи на заблуда. Хората ги бяха взели, за да украсяват с тях традицията и суеверието. Иисус дойде, за да ги изтръгне от фалшивата среда на заблуда и да ги постави в рамката на истината.** А. Т. Джоунс, Бюлетин на Генералната Конференция, 1895 г., Проповед 25, с. 472, параграф 16; *Копнежът на вековете* – с. 287.

Каква била ключовата фалшива рамка, която пречела на Вечното евангелие и истината, че Христос е свещеник завинаги по чина Мелхиседеков?

В този завет, обаче, който е наречен подходящо Стар, и даден на планината Синай, бе изразено **обещание само за земно щастие**. Тази страна съответно, в която народа беше въведен след като бе воден в пустинята, е наречена „земята на обещанието”, в която се изпълняваха **обещанията на Стария Завет** за мир и царска власт, спечелване на победи над враговете, изобилие от деца и плодове от земята, и други подобни дарове. И тези благословения наистина са **образи на духовните благословения, които принадлежат на Новия Завет** (Филип Шаф, „Августин, Антипелагиански писания,” Никейски и постникейски Отци, Серия 1, Том 5).

Протестантизмът продължава тази идея:

В Писанието, понятието „робство” е приложено за Стария Завет, защото то ражда страх, а понятието „свобода” към Новия, защото произвежда увереност и сигурност (Жан Калвин, *Институти* 2.11.9, стр. 394).

Коментарът на Адам Кларк изразява тази идея така:

Неговата служба на свещеник превъзхожда Левитската, защото заветът е по-добър и установен на по-добри обещания: старият завет се отнасял за земните неща; новият завет, до небесните. Старият завет съдържа обещания за светско благополучие; новият завет за духовни и вечни благословения. Дотолкова, доколкото християнството е за предпочитане пред юдаизма, доколкото Христос е за предпочитане пред Мойсей, дотолкова, доколкото духовните благословения са за предпочитане пред земните благословения и дотолкова, доколкото радостта на Бога през цялата вечност е за предпочитане пред споделянето на земни и временни блага; толкова и Новият завет превъзхожда Стария. *Коментар на Евреи 8:6*

Рамката, която са следвали и Рим и протестантите, била такава, която възприема заветите като времеви събития. Старият завет и свързаното с него свещенство съществувал до времето на кръста и Новият завет и свързаното с него свещенство влязло в сила след като Христос умрял на кръста. Тази рамка направила така, че истината да служи на заблуда и Господ изпратил най-скъпоценна вест, чрез старейшините Джоунс и Уагонър, за да премахне тази погрешна рамка и да позволи на Евангелието да засияе с истинската си сила.² През 1888 г. Уагонър отговорил на Джордж Бътлър относно диспенсационния подход към заветите. Той започва, цитирайки Бътлър:

„Следователно не е подходящо все още да се съхранява стената на разделение между тях и другите. Сега те всички стоят на същото ниво пред Бога. Всички трябва

² Виж книгата *Отстраняване на Августиновите очила за заветите* в maranathamedia.bg

да приближават към Него чрез Месията, който бил дошъл в света; само чрез Него човекът можел да бъде спасен.“ (Цитат от Дж. А. Бътлър)

Да не би да искаш да намекнеш чрез това, че е имало някога време, когато един народ е можел да приближи Бога по друг начин, освен чрез Христос? Ако не, то този начин на говорене не означава нищо. Думите ти изглежда предполагат, че преди първото идване, хората са приближавали към Бога посредством церемониалния закон и че след това те са идвали към Него чрез Месията; но ние трябва да отидем извън Библията, за да намерим подкрепа за една такава идея, че някой би могъл някога да приближи Бога, освен чрез Христос. Амос 5:22; Михей 6:6-8, *Евангелието в Галатяните*, Е. Дж. Уагонър, 1888 г., стр. 7, 8

Тази фалшива рамка на Стария и Новия завет, развита от хора като Августин и Калвин пречи на Първия ангел да притежава напълно Вечното евангелие. Истината на адвентизма била направена да служи на заблуда, понеже била държана в плен на тази фалшива рамка за заветите. Уагонър изявил тази идея още по-ясно през 1896 г.:

Но най-важното във връзка с Мелхиседек е, че Авраам е живял в същата „диспенсация“, в която живеем и ние. Тогава свещеничеството било същото като сега. Не само че ние сме деца на Авраам, ако сме във вярата, но и нашият велик Първосвещеник, който е преминал в небесата, чрез клетвата на Бога е направен първосвещеник завинаги, „по чина на Мелхиседек“. Така с двоен смисъл е показано, че „ако сте Христови, вие сте от смето на Авраам и наследници според обещанието“. „Баща ви Авраам се радваше, че ще види Моя ден. И видя го и се зарадва.“ (Йоан 8:56)

Следователно Авраам бил толкова християнин, колкото всеки, който някога е живял след разпъването на Христос. „Учениците бяха наречени християни първо в Антиохия.“ (Деяния 11:26) Но след като били наречени

християни, учениците не се различавали от това, което били преди това. Когато са били известни само като евреи, те са били християни точно толкова, колкото са били и след като са били наречени такива. Наименованието е от слабо значение. Името „християни“ им е дадено, защото те са последователи на Христос; но те са били последователи на Христос преди да бъдат наречени християни, точно толкова, колкото са били и след това. **Стоцици години преди дните на Исус от Назарет, Авраам бил точно това, което били и учениците, които в Антиохия били наречени християни; той бил последовател на Христос.** Следователно той бил в пълния смисъл на думата християнин. Всички християни (и никой друг) са деца на Авраам. Е. Дж. Уагонър, *Настояща истина, Великобритания*, 28-ми май, 1896 г.

В Стария завет ние се опитваме да влезем в Божието присъствие чрез собствените си дела и собствената си плът, но в Новия завет ние правим това чрез кръвта на Христос. Такъв е случаят, независимо дали сме живели преди или след кръста, защото Авраам бил праведен само чрез Христос, защото извън Христос няма правда.

„която имаме за душата като здрава и непоколебима котва, която прониква в това, което е отвътре завесата; гдето Исус като предтеча влезе за нас, и стана първосвещеник до века според Мелхиседековия чин.“ (Евреи 6:19-20)

„И тъй, братя, като имаме чрез кръвта на Исуса дръзнновение да влезем в светилището, през новия и живия път, който Той е открил за нас през завесата, сиреч, плътта Си, и като имаме велик Свещеник над Божия дом, нека пристъпваме с искрено сърце в пълна вяра, със сърца очистени от лукава съвест [Или: Поръсена от нечиста съвест.] и с тяло измито в чиста вода;“ (Евреи 10:19-22)

Връзката между благогатта и закона

Преводачите на версията на Крал Яков добавили думи към Библията под влиянието на тази фалшива система за заветите, за да пасне на тяхното разбиране.

Защото законът беше даден чрез Мойсей, *но* благогатта и истината дойдоха чрез Исус Христос. (Йоан 1:17)

Добавената дума „но“ поставя в контраст периода преди и след кръста като закон срещу благодат. Когато премахнем добавената дума и поразровим малко по-надълбоко в гръцкия относно думата „защото“, виждаме различна картина.

Понеже законът беше даден чрез Мойсей, благодат и истина дойде чрез Исус Христос. (Йоан 1:17)

Ще откриете тази фалшива настройка на много места с добавени думи. Колосяни 2:16-17 е един от най-критичните.

И така, никой да не ви осъжда за ястие или питие, или във връзка с някой празник или новолуние, или събота, които са сянка на бъдещето, но тялото е Христово. (Колосяни 2:16-17)

Прочетен в светлината на Вечния завет, законът престава да бъде в конфликт с Евангелието и текстът има един по естествен прочит:

Затова нека никой не ви осъжда за ядене или питие, или част от празник, или от новолуние, или от съботата, които са сянка на нещата, които ще дойдат, а именно тялото на Христос.³ (Кол. 2:16-17)

Когато виждаме Вечния завет, разкрит по времето на Мойсей, тогава святите дни, новолунията и съботите престават да бъдат в конфликт с Евангелието и това е причината, поради която Божият народ ще спазва радостно съботите и новолунията в Новата земя.

3 Виж книжката *Зачитане на Колосяни 2:16-17* в maranathamedia.bg

И от новолуние до новолуние, и от събота до събота, ще идва всяка плът да се покланя пред Мен, казва ГОСПОД. (Исаия 66:23)

Ако четем Библията, използвайки фалшивата рамка на заветите може да се натъкнем на всякакви видове проблеми. Обърнете внимание на този пасаж в Евреите:

Бог, Който много пъти и по много начини е говорил в миналото на бащите ни чрез пророците, в края на тези дни говори на нас чрез Сина, Когото постави Наследник на всичко, чрез Когото също направи световете. (Евреи 1:1-2)

Ако четем този стих в контраст, тогава той ни казва, че Бог е започнал да говори на света чрез своя Син едва в тези последни дни и че е говорил на бащите директно чрез пророците, а не чрез Христос. Но това не е правилно.

Онези, които поддържат идеята, че Христос е премахнал закона, учат че Той е нарушил съботата и оправдавал учениците Си от това да вършат същото. Така те действително заемат същата позиция, както на препиращите се юдеи. В това те противоречат на свидетелството на Самия Христос, Който заявил: „Аз опазих заповедта на Моя Отец и пребъдвам в Неговата любов.“ (Йоан 15:10). Нито Спасителят, нито Неговите последователи са нарушили закона на съботата. Христос бе жив представител на закона. Никакво нарушение на святите Му изисквания не можеше да се намери в Неговия живот. Поглеждайки към един народ свидетели, които се опитваха да намерят случай да го осъдят, Той можа да каже, без някой да го предизвика: „Кой от вас ме обвинява в грях?“ (Йоан 8:46, Ревизирана Версия.)

Спасителят не беше дошъл да отстрани онова, което бяха говорили патриарси и пророци; защото Той Самият бе говорил чрез тези човешки представители. Всички истини на Божието Слово са дошли от Него. Но тези безценни камъни бяха поставени във фалши-

ви гнезда. Скъпоценната им светлина беше направена да служи на заблуда. Бог желаше да бъдат махнати от тяхната среда на заблуда и поставени в рамката на истината. (*Копнежът на вековете*, Гл. 29, параграф 26)

Христос беше единственият посредник между Бога и човека, Който е говорил на бащите чрез пророците. Когато Бог говорил на нас в тези последни дни чрез Сина Си, това ни казва, че чрез идването на Христос в света, на нас ни се открива онова, което е било скрито от началото на света.

А на Този, Който може да ви утвърди според моето благовестие и проповядването за Иисус Христос, според откриването на тайната, която е била премълчавана от вечни времена. (Римляни 16:25)

Страданията на Христос и последвалото свещенство, които бяха разкрити, когато Христос дойде на този свят преди 2000 години, вече са съществували, но дотогава не са били изявени.

А вярата е твърда увереност в нещата, за които се надяваме, убеденост в неща, които не виждаме. (Евреи 11:1)

Когато Мойсей пишел книгата *Битие*, той пишел евангелието в сътворението на света. Павел прави тази връзка по следния начин:

„И тъй, вярването е от слушане, а слушането - от Христовото слово. Но казвам: те не са ли чули? **Наистина, чули са:** - „По цялата земя е излязъл гласът им, и думите им до краищата на вселената“.“ (Римляни 10:17-18)

Павел цитира от книгата Псалми по отношение на сътворението на света.

„Небесата разказват славата Божия, И просторът известява делото на ръцете Му. Ден на ден казва слово; и нощ на нощ изявява знание. Без говорене, без думи, без да се чуе гласът им, **тяхната вест е излязла по цялата земя, и думите им до краищата на вселената. В тях Той постави шатър за слънцето,**“ (Псалми 19:1-4)

Светлината, която Бог е създал в първия ден на сътворението, няма източник. Тя просто се появила. Едва на четвъртия ден от сътворението две големи светила се появили на небесата. Това представлява истината, че Христос бил

„Истинската светлина, която осветява всеки човек, идеше на света.“ (Йоан 1:9)

Светлината била там в Стария завет, но тя просто не била видима до края на 4^{то} хилядолетие, когато Христос бил въплътен като човек.

Мойсей имал доказателство за нещата, които не се виждат. Той държал увереността на Евангелието в това, за което се надявал. Хората преди кръста съзнавали, че има Небесно светилище и че Бог обитава там, но това не било ясно изявено, докато Христос не бил разкрит в плът.

ГОСПОД е в светия Си храм, ГОСПОДНИЯТ престол е в небесата, очите Му гледат, утринните Му лъчи изпитват човешките синове. (Псалм 11:4)

И послушай молбата на слугата Си и на народа Си Израил, когато се молят **към това място [1]**. Чуй на **мястото, където обитавах, в небето [2]**; чуй и прости! (3 Царе 8:30)

С това Светият Дух показваше, че пътят за Пресвящото **още не е бил открит**, докато е стояла все още първата скиния. (Евреи 9:8 KJV)

Много хора, които гледат към земния храм били заслепени за духовната реалност, която той представял в небето. Чак когато Христос се завърнал в небето, истината за Небесното светилище най-накрая станала ясна. Духът на Бога могъл да представи тази истина по-ясно на умовете им след възнесението на Христос, а също и когато храмът в Ерусалим бил разрушен.

Големият проблем при юдеите от начало до край се състоял в това, че Бог бил толкова далечен за тях, че дори нещата, които Бог бил дал, за да обозначават Неговата свършена близост, били приемани и използвани като

знаци за Неговата отдалеченост. **Жертвите, приношенията, светилището, храмът, неговите служби, всички тези неща били използвани по такъв начин от юдейските учители и голямата маса от народа, че всичко, което тези служби означавали за тях било, че те сочели към Христос някъде далеч.** Разбирало се, че тези неща означавали Месията, но това бил Месията далече. И те трябвало да направят себе си добри, така че да го доведат близо, и на тези неща се гледало като на такива, които имат добродетел сами в себе и като на такива, които придават праведност.

Аз не съм сигурен дали Адвентистите от седмия ден са отишли отвъд идеята за онези неща тогава, които обозначават един далечен Христос. Сега не казвам, че Адвентистите от седмия ден смятат, че Христос сега е далече. Но аз се боя, че те не са се отървали от идеята, когато гледат към светилището и неговите служби, жертвите и приношенията, че това е било замислено да ги учи за Христос там някъде далеч. Казва се, че всички тези неща сочат на Христос. Всички тези неща действително сочат към Христос, това е истината. Но това е един Христос близо, а не един Христос далече. Бог възнамерявал всички тези неща да сочат към Христос, живеещ в техните сърца, не на разстояние 1800 години, не толкова далече, колкото е земята от небето, **но сочещи към Христос в тяхната жива опитност, ден след ден.** Когато схванем добре тази идея и тогава изучаваме светилището, жертвите, приношенията, накратко Евангелието така, както е в Левит – тогава ще видим, че то е означавало Христос, един жив присъстващ Спасител за тях, ден след ден и ще видим, че Той е това и за нас днес. (А. Т. Джоунс, Бюлетин на Генералната Конференция 1895 г., Проповед 25, с. 476.)

А. Т. Джоунс ни разкрива дълбока истина за това как, вярвайки, че жертвите и храмовата система на юдеите е сочела към Христос далече в бъдещето, тогава ние сме уязвими за идеята, че Христос е далече от нас, дори когато изповядваме, че е близо. Спомнете

си, че Рим е развил специална система, която да създаде:

...един метод за забравяне на Бога, който трябва да мине за метод за помненето Му. Папството е добре подготвено да посрещне всички тези изисквания. (*Великата борба*, Гл. 35, Параграф 31)

Системата на заветите в две диспенсации със сигурност била преподавана от Августин, един от ключовите изобретатели на Римокатолическата система и тя е изчислена, за да изглежда така, сякаш Христос е близо до нас, но в същото време реално го избутва далече.

Отговаряне на първоначалните въпроси

Преди да приключим това изучаване, е добре да помислим върху някои важни текстове, отнасящи се до свещенството на Христос. Дори и след като се прочете ясно как Елън Уайт, говорейки под вдъхновение, че свещенството на Христос е започнало при грехопадението на човека, както и Библията учи ясно, че Христос е бил направен свещеник завинаги от тогава, когато Отец Му е казал: „Ти си Мой Син“, все още някои хора ще искат да заслепяват себе си със стихове като тези:

Защото наистина Той не помогна на ангелите, а помогна на Авраамовото потомство. Затова трябваше да стане във всичко като братята Си, за да бъде милостив и верен Първосвещеник пред Бога, за да извърши умилостивение за греховете на народа. Защото в това, в което Самият Той пострада, като беше изкушен, може и на изкушаваните да помага. (Евреи 2:16-18)

Когато четат тези стихове, много хора предполагат, че докато Христос не е дошъл на тази земя преди 2000 години като човешко същество, Той не бил квалифициран да бъде свещеник и Той не притежавал божествено-човешката комбинация от Духа, която да даде на човешката раса. Изводите от един такъв ред на разсъждение са, че Христос не е можел да бъде милостив и верен

Първосвещеник, докато не е дошъл на тази земя. Той не е бил квалифициран да ни представя и не е можел да ни помага във време на нужда, защото явно не е имал това преживяване.

Първият отговор към един такъв ред на разсъждение е, да се зададе въпроса, дали Онзи, Който ни е създал има капацитета да разбира радостите и страданията на Своите творения. Ако позволим на тази идея да мине непроверена, тогава сме оставени на непохватната мисъл, че нашият Отец в небето е все още неспособен да разбира страданията ни, понеже не е дошъл на тази земя, за да ни покаже, че Той е преживял това с нас. Забравяме ли думите на Писанието?

ГОСПОДИ, Ти си ме изследвал и познал. Ти знаеш сядането ми и ставането ми, разбираш мислите ми отдалеч. Издирваш ходенето ми и лягането ми и с всичките ми пътища си запознат. Защото още няма дума на езика ми, а ето, ГОСПОДИ, Ти я знаеш цяла. Ти си ме оградил отпред и отзад и си положил върху мен ръката Си. Това знание е пречудно за мен, високо е, не мога да го стигна. Къде да отида от Духа Ти? Или къде да избягам от присъствието Ти? (Псалм 139:1-7)

Нашият небесен Баща ни познава интимно и познава всеки аспект на живота ни, защото дори врабче не пада на земята без Той да знае за това. Той познава дори космите на главата ни, защото в Него живеем и се движим, и съществуваме. Деян 17:28. Второ, Библията ни казва ясно, че Христос е интимно запознат с изпитанията и радостите на Своя народ през всички дни на древността.

Във всичките им скърби Той скърбеше и Ангелът на присъствието Му ги избави. В любовта Си и в милосърдието Си Той ги изкупи, вдигна ги и ги носи през всички древни дни. (Исаия 63:9)

Причината, заради която се утешаваме с идването на Христос е, че човечеството не е знаело, че Христос и Отец са ни познавали отблизо, но щом като веднъж Христос е дошъл, сега знаем, че Той е милостив и верен Първосвещеник. Това, което е било държано в тайна от началото, сега било изявено и пътят към най-святото

сега бил разкрит.

За онези, които имат нужда да докоснат белезите по тялото на Христос и изискват по-ясно доказателство относно това, дали Христос е бил квалифициран да представя човешката раса от нейното грехопадение, ние задаваме следния въпрос: кой е потомъкът на жената?

А обещанията се изрекоха на Авраам и на неговия потомък. Не казва: „и на потомците“, като за мнозина, а като за един: „и на твоя потомък“, който е Христос. (Галатяни 3:16)

Кога е дошъл Потомъкът на този свят?

Ще поставя и вражда между теб и жената, и между твоето семе и нейното семе; то ще ти смаже главата, а ти ще му смажеш петата. (Битие 3:15)

Библията разказва за съществуването на Потомството на жената във времето, когато за това се говори в Едем. Нека си зададем въпроса, дали считаме, че едно дете е станало човек, едва когато се роди? Не съществува ли то в утробата на майка си като дете в продължение на девет месеца преди това, въпреки че първоначално то е напълно непознато? Когато Адам и Ева съгрешили, Духът на Христос бил даден на тях и на всички онези, които след това щели да признаят Неговата жертва. Христос присъствал с родилни страдания в сърцата на хората от началото на расата. Както едно дете преживява влиянията на родителите в утробата и страда с тях, така и Духът на Христос в сърцата на хората се научавал за страданията на човечеството и бил повлияван от тях. Трябвало да изминат 4000 години, за да може Месията да бъде въведен в света и да се роди, но Той бил в онази утроба като потомъкът на жената от самото грехопадение на човека и за това бил квалифициран да бъде наш свещеник от това време.

Дали преживяването на Христос при идването Му на света е увеличило познанието Му и разбирането Му за човешкото преживяване? Абсолютно, но това не означава, че Той не е бил милостив и верен Първосвещеник преди това. Това означава, че Той е растял в мъдрост и ръст, в благоволение пред Бога и хората и

е заяквал в дух така, както луната нараства до своята пълнота.
(Лука 2:52; Лука 1:80)

В продължение на четири хиляди години расата за-слабвала във физическа и умствена сила, и в морално достойнство; и Христос взе на Себе Си слабостите на деградиралото човешко естество. Само по този начин Той можеше да спаси човека от най-ниските дълбини на неговата деградация. *Копнежът на вековете*, Гл. 12, Параграф 10

Докато човекът продължаваше да деградира морално, преживяването на Христос на земята Му даде по-голямо познание и мъдрост за спасяването на човека от най-ниските дълбини на деградацията, към която той продължаваше да слиза. Докато човекът продължаваше да се отклонява от моралното си достойнство, Христос продължи да разширява капацитета Си да прилага благодатта и силата на Бога, които са били достъпни от влизането на греха в света.

Друг пасаж, който е бил направен да служи на заблуда поради погрешна рамка, е Евреи 7:11-12.

И така, ако можеше да има съвършенство чрез Левитското свещенство – защото под него народът получи закона – каква нужда е имало още да се издига друг свещеник, според Мелхиседековия чин, и да не се определя такъв според Аароновия чин? Защото, като се промени свещенството, по необходимост става и промяна на закона.

Нека обърнем внимание на някои коментари на църковните отци върху тези стихове:

Тогава, каква нужда имаше от друго свещенство? „Защото щом като се променя свещенството, по необходимост става промяна и на закона.“ Но ако трябва да има друг свещеник, или по-скоро друго свещенство, има нужда също и от друг закон. Това е за онези, които казват: „Каква нужда имаше от нов Завет?“ Защото той действително би могъл да настоява също и за едно свидетелство от пророчеството. „Това е заветът, който направих с ба-

щите ви“ [както е в цитата]. Евреи 8:10 Но за настоящето той настоява на основата на свещенството. И забележете, как той изказва това от първото. Той казал: „Според чина Мелхиседеков.“ Чрез това той изключва чина на Аарон. Защото той би могъл да не казва: “По чина Мелхиседеков,” ако другият е бил по-добър. **Ако тогава е въведено друго свещенство, трябва да има също [друг] Завет;** защото нито е възможно да има и свещеник без завет и закони, и наредби, **нито като е получил различно свещенство Той трябва да използва предишния [завет].** *Хомили върху Евреи от Хризостом.*

<http://www.newadvent.org/fathers/240213.htm>

Ако, следователно, съвършенството, или още повече: ако съвършенството, и т. н. От същото свидетелство апостолът заключава, че старият завет е бил отменен чрез идването на Христос. Той тук е говорил за службата и личността на свещеника; но тъй като Бог е постановил свещенство с цел ратифицирането на Закона, предишното е било премахнато, последното по необходимост прекъсва. За да може това да се разбере по-добре, трябва да помним основната истина, — **че никакъв закон между Бога и човека не може да бъде в сила и ратифициран, ако не почива на свещенство.** И оттук апостолът казва, че законът е бил въведен при древния народ под Левитското свещенство; чрез което той намеква, че то не само е надмогвало по време на закона, но че е било учредено, както казахме, поради потвърждаване на Закона. Коментар на Евреи от Жан Калвин.

Говорейки за Стария и Новия завет като за взаимно изключващи се диспенсации, които съществуват преди и след кръста, тези хора правят свещенствата на Христос и Аарон взаимно изключващи се. Аароновото свещенство е представено от времето на Мойсей до кръста, а свещенството на Христос е представено от времето на кръста и нататък. Има много фрапантни проблеми при тази идея. Първо, щом като свещенството не може да дойде

чрез Левитското свещенство, ако това е единственото свещенство, което е съществувало, тогава не е било възможно да има съвършенство на характера през този времеви период и ние бихме срещнали трудност да обясним живота на Илия, като взет в небето. Второ, няма прощение на греховете в Левитското свещенство, защото кръвта на бикове и кози не може да очисти съвестта от грях, тя само може да символизира прощението.

Израилтяните не получиха Закона на Бога чрез Левитското свещенство. Мойсей приел Десетте Заповеди и някои постановления и съдби в Изход 20-та до 23-та глава преди съществуването на Левитското свещенство. Всъщност никога не е било Божието намерение да съществува Левитското свещенство, защото те всички трябваше да бъдат царство от свещеници. Изх. 19:6. Това означава, че Бог планивал израилтяните да бъдат свещеници по Мелхиседековото свещенство (1 Петр. 2:9), но техният грях със златното теле унищожил тази възможност и Левитското свещенство било установено със светилището, разположено извън лагера. Левитското свещенство било служено на смъртта. Това служене не усъвършенствало нищо, с изключение на въвеждането на една по-добра надежда (Евр. 7:19). Законът бил администриран по един такъв начин, че да причини смърт на „Аза“ и действайки като детеводител, да доведе душата при нозете на Христос, ако те желаели. Коментирайки стиха, Адам Кларк казва:

*Защото под него хората получиха закона – Тоест, както повечето тълкуват това място, под свещенството, ἱερῶσυνῆ бивайки разбрано; понеже целият Мойсеев закон и Юдейската икономика зависят от свещенството: но е много по-добре да разбираме ἐπ’ αὐτῆ като „за сметка на него“ вместо „под него“; защото е положителен факт, че законът беше даден преди установяването на което и да е свещенство, защото Аарон и синовете му не бяха призовани, нито отделени за тази служба, докато Мойсей не слезе втори път от планината с новите плочи, след като ги беше строшил Изх. 40:12-14. **Но законът беше даден във връзка с великата жертвена система и на този закон беше установено свещенството;** (Адам Кларк, Коментар върху Евр. 7:11.)*

Промяната в закона беше, че жертвата и приносът престанаха (Данаил 9:27) и затова и свещенството, което ги обслужваше, престана. Делото за убеждаване в грях се извършваше директно чрез Святия Дух (Йоан 16:8) чрез насочване на грешника към разпънатия Спасител. Щом веднъж кръста е разкрит, предишното служене е станало излишно. Мелхиседековото свещенство повече нямаше нужда от Левитското свещенство да действа като канал за довеждането на грешника при Христос. Божият Дух вършеше сега това дело директно чрез проповядване на разпънатия Спасител. По този начин, желанието на Господ още от началото за едно царство от свещеници беше най-накрая постигнато в смъртта на Христос на кръста, както е разкрито в 1Петр. 2:9. Свещенството на Мелхиседек, което е било държано в мъглявост толкова дълго, сега беше ясно изявено.

Колко е прекрасно да се знае, че нашият чудесен Спасител изобилва с благодат към нас и че Той е свещеник завинаги по чина Мелхиседеков, разпръскващ богати потоци благодат. Всъщност, самият Мелхиседек беше канал за служенето на Христос.

Христос беше Този, Който говореше чрез Мелхиседек, свещеникът на Всевишния Бог. Мелхиседек не беше Христос, но той беше гласът на Бога в света, представител на Отец. И през всички минали поколения, Христос бе говорил; Христос водеше Своя народ и беше светлината на света. *Ривю енд Херълд*, 18-ти февруари, 1890 г.

Както светлината на този свят осия в тъмнината на първия ден на сътворението, а след това светлината на четвъртия ден се изяви в слънце, луна и звезди, така също и Христос беше свещеник от грехопадението на човека, но беше изявен в края на четвъртото хилядолетие от историята на света. Това, което беше скрито и пазено в тайна и изявявано чрез сенките, бе показано и изведено наяве преди 2000 години чрезмерно увеличено.

Нека не бъдем като Юлиан Отстъпник, император на Рим, който заявил, че историята за сътворението в Битие е мит и е нелогична, защото светлината е създадена в първия ден, но слънцето е създадено в 4-ия ден. Той имал нужда от видим източник на светлина, преди да повярва, че може да има каквато и да е

светлина; имал нужда от това слънцето да се появи в ден 1-ви. Така много хора следват духовно неговите стъпки, не вярвайки, че Исус е с нас от самото начало, защото не са могли да Го видят, вярвайки само, че е с нас от 4-то хилядолетие, когато се е родил като човек и ние сме могли да Го видим. Но ние, които сме духовни, виждаме духовния урок в историята на сътворението и нейното духовно приложение.

„А на нас Бог откри това чрез Духа; понеже Духът издирва всичко, даже и Божиите дълбочини. Защото кой човек знае що има у човека, освен духът на човека, който е в Него? Така и никой не знае що има у Бога, освен Божият Дух. А ние получихме не духа на света, но Духа, който е от Бога, за да познаем това, което Бог е благоволил да ни подари; което и възвестяваме, не с думи научени от човешка мъдрост, но с думи научени от Духа, като поясняваме духовните неща на духовните човеци.“ (1 Коринтяни 2:10-13)

Ще се присъедините ли напълно към Първия ангел от Откровение 14-та глава, който има в ръката си Вечното евангелие или ще се придържате към фалшивите гнезда на заветите, продължавайки да правите истината да служи на заблуда, ограбвайки вечния Свещеник, Който е започнал да разпръсква богатата Си благодат от основаването на света?

Свещеник забинаги

„Свещенството на Христос започна веднага след като човекът съгреши. Той беше направен свещеник по реда Мелхиседек. ... Сатана смяташе, че Господ се е отказал да държи за човека, но Звездата на Надеждата осветли тъмнината и мрачното бъдеще в Евангелието, проповядвано в Едем“ (Ръкопис 436-1891 г. (4-ти Юли, 1891 г.) параграф 5).

Вечното евангелие е от вечността и идва към целия свят в тези последни дни. Евангелието било проповядвано на двойката в Едем, на света, преди потопа при Ной - проповедникът на правдата, и на потомството на Авраам, Исаак и Яков, децата на Израил. Исус ги носеше на гърдите Си „през всички дни на древността“ и ги спасявал чрез вечното посредничество на Своята кръв като Агнето на Бога, заклано от основаването на света.

Пастор Ибънс обяснява заветите в светлината на Мелхиседековото свещенство на Христос, което е „започнало веднага след като човекът съгреши“.